

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
JEANA RICHARDA DE LA TOURA,
predstavljeni 24. marca 2022¹

Zadeva C-720/20

**RO, ki jo zastopa zakoniti zastopnik,
proti
Bundesrepublik Deutschland**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Cottbus (upravno sodišče v Cottbusu, Nemčija))

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Skupna politika na področju azila in subsidiarne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člen 33(2)(a) – Zavrženje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil otrok, kot nedopustne zaradi predhodnega priznanja mednarodne zaščite članom njegove družine – Uredba (EU) št. 604/2013 – Merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje te prošnje za mednarodno zaščito – Največja korist otroka“

I. Uvod

1. Ta zadeva ponazarja težave, s katerimi se srečujejo države članice pri izvajanju meril iz Uredbe (EU) št. 604/2013,² kadar se tehničnost teh pravil poveže s kompleksnostjo družbenih resničnosti in še zlasti resničnosti družinskega življenja beguncev. Kot kažejo številni spori, ki jih trenutno obravnava Sodišče, to družinsko življenje ni zamrznjeno niti v času niti v prostoru.³ Družine se selijo iz ene države članice v drugo, medtem ko jim status upravičencev do mednarodne zaščite, podeljen njihovim članom, ne omogoča, da bi se na ozemlju Unije naselile, kjer želijo.⁴ Hkrati se družine povečujejo, s tem pa se postavlja vprašanje pravnega statusa otroka in zlasti države

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31).

³ Glej v zvezi s tem sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Pikamäeja v zadevi *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Enotnost družine – Že priznana zaščita) (C-483/20, EU:C:2021:780) in sodbo z dne 22. februarja 2022, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Enotnost družine – Že priznana zaščita) (C-483/20, EU:C:2022:103). Glej tudi zadevo *Ministre de l'immigration et de l'asile* (C-153/21), ki še poteka pred Sodiščem in v kateri je postavljeno podobno vprašanje kot v obravnavani zadevi, ter zadevo *C-745/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, ki se nanaša na pravice nerojenega otroka, pri čemer je mati otroka predmet odločbe o predaji v Litvo v skladu z Uredbo št. 604/2013, medtem ko je oče tega otroka deležen mednarodne zaščite na Nizozemskem.

⁴ Glej v tem smislu člen 33 Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9), ki upravičencem do mednarodne zaščite omogoča zgolj to, da se prosto gibljejo na ozemlju države članice, ki jim je priznala to zaščito, in da si na tem ozemlju izberejo kraj prebivanja, ter sodbo z dne 1. marca 2016, *Alo in Osso* (C-443/14 in C-444/14, EU:C:2016:127, točka 37).

članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito otroka, rojenega na ozemlju države članice, ki ni država, ki to mednarodno zaščito priznava njegovim družinskim članom (v nadaljevanju: država gostiteljica).

2. Ta zadeva ponazarja tako zaporedje okoliščin. V obravnavanem primeru so družinski člani, ki so ruski državljani, leta 2012 pridobili status begunca na Poljskem, nato pa so se preselili in se nastanili v Nemčiji, ne da bi jim bilo za to izdano dovoljenje za prebivanje. V zadnjenavedeni državi članici, v kateri ta družina prebiva nezakonito, je bil leta 2015 rojen še en otrok (v nadaljevanju: tožeča stranka). Ta otrok je pri nemških organih vložil prošnjo za mednarodno zaščito, ki pa je bila na podlagi člena 33(2)(a) Direktive 2013/32/EU zavržena kot nedopustna.⁵

3. Namen tega predloga za sprejetje predhodne odločbe je opredeliti postopkovna pravila, ki se uporabljajo za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil navedeni otrok v državi članici, na ozemlju katere je bil rojen in kjer živi s svojimi družinskimi člani, čeprav so ti status begunca pridobili v drugi državi članici, ki so se jo odločili zapustiti in v katero se ne želijo vrniti.

4. Ni sporno, da je treba ohraniti družinsko skupnost tako prosilcev za mednarodno zaščito kot upravičencev do nje in da je treba koristi otroka pripisati vso potrebno težo v skladu s členoma 7 in 24(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). Prav tako je bistveno zagotoviti učinkovitost pravice do azila, določene s členom 18 Listine, tako z vidika otrokovega dostopa do postopka obravnavanja njegove prošnje za mednarodno zaščito kot tudi z vidika uživanja pravic, povezanih s statusom begunca, s strani njegovih družinskih članov. Čeprav so v Uredbi št. 604/2013 določena pravila za prenos odgovornosti za obravnavanje te prošnje za mednarodno zaščito, z določbami, ki jih ta uredba vsebuje, ni mogoče zajeti vseh okoliščin, povezanih zlasti s premiki družin na ozemlju Unije. Poleg tega namen te uredbe ni ureditev prenosa odgovornosti v zvezi z mednarodno zaščito, ki je v primerih, kakršni je obravnavani, enako bistven ter je trenutno urejen s Konvencijo o statusu beguncev⁶ in z Evropskim sporazumom o prenosu odgovornosti za begunce⁷.

5. V teh sklepnih predlogih bom pojasnil zadržke, ki jih imam do postopkovnih mehanizmov, ki so bili predlagani v predlogu za sprejetje predhodne odločbe in med razpravami, in sicer do uporabe bodisi člena 9 Uredbe št. 604/2013, bodisi člena 20(3) te uredbe, bodisi člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 po analogiji. Zato bom Sodišče pozval, naj uporabi drug pristop, ki temelji na največji koristi otroka, in mu predlagal, naj odloči, da je treba v položaju, kakršni je obravnavani, v katerem je otrok vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, na ozemlju katere je rojen in kjer je imel na datum vložitve te prošnje skupaj s svojimi družinskimi člani običajno prebivališče, člena 3(2) in 6(1) Uredbe št. 604/2013 razlagati tako, da največja korist tega otroka nalaga, da je za obravnavanje navedene prošnje odgovorna ta država članica.

⁵ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60).

⁶ Podpisana v Ženevi 28. julija 1951 in začela veljati 22. aprila 1954 (Recueil des traités des Nations unies, zvezek 189, str. 150, št. 2545 (1954)). Dopolnjena je bila s Protokolom o statusu beguncev, sklenjenim 31. januarja 1967 v New Yorku, ki je začel veljati 4. oktobra 1967. Glej zlasti člen 28 te konvencije.

⁷ Podpisan v Strasbourgu 16. oktobra 1980 (ETS št. 107). Evropska komisija je uporabo tega mehanizma predvidela v Zeleni knjigi o prihodnjem skupnem evropskem azilnem sistemu z dne 6. junija 2007 (COM(2007) 301 final, neobjavljena v UL, točka 2.3, str. 7), na katero se sklicuje v Direktivi Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 272), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2011/51/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 (UL 2011, L 132, str. 1). Glej v zvezi s tem tudi Ippolito, F., „Reconnaissance et confiance mutuelles en matière d’immigration et d’asile: de l’in(é)volution d’un principe?“ v Fartunova-Michel, M., in Marzo, C., *Les dimensions de la reconnaissance mutuelle en droit de l’Union européenne*, Bruylant, Bruselj, 2018, str. od 218 do 243, zlasti str. 220.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

6. V teh sklepnih predlogih se bom skliceval na člene 7, 18 in 24 Listine ter člene 3, 6, 9, 20 in 21 Uredbe št. 604/2013. Napotil bom tudi na člen 33 Direktive 2013/32 in člen 24 Direktive 2011/95/EU.

B. Nemško pravo

7. Člen 29 Asylgesetz (zakon o azilu) v različici, objavljeni 2. septembra 2008⁸, kakor je bil spremenjen z Integrationsgesetz (zakon o integraciji) z dne 31. julija 2016, ki je začel veljati 6. avgusta 2016⁹, je naslovljen „Nedopustne prošnje“ in določa:

„(1) Prošnja za azil ni dopustna, če:

1. je druga država odgovorna za obravnavanje prošnje za azil

a) na podlagi Uredbe [št. 604/2013] ali

b) na podlagi drugih pravil Evropske unije ali mednarodnega sporazuma;

[...]“

III. Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

8. Tožeča stranka in njeni družinski člani so ruski državljani čečenskega porekla. Njeni družinski člani so 19. marca 2012, ko še ni bila rojena, pridobili status begunca na Poljskem. Nato so decembra 2012 to državo članico zapustili in odšli v Nemčijo, kjer so vložili nove prošnje za mednarodno zaščito. Pristojni nemški organi so zatem poljskim organom posredovali zahteve za ponovni sprejem zadevnih oseb, ki pa jim ti niso ugodili z obrazložitvijo, da je družinskim članom na Poljskem že priznana mednarodna zaščita.¹⁰

9. Pristojni nemški organi so zato 2. oktobra 2013 te prošnje za mednarodno zaščito šteli za nedopustne. Zato so družinskim članom odredili, naj zapustijo ozemlje, sicer bo izvršena odstranitev, saj se zanje uporabljajo določbe Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL 2008, L 348, str. 98).¹¹

⁸ BGBl. 2008, I, str. 1798.

⁹ BGBl. 2016, I, str. 1939.

¹⁰ Glej v zvezi s tem sodbo z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi (C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219), v kateri je Sodišče razsodilo, da „država članica od druge države članice ne more veljavno zahtevati, da v okviru postopkov, opredeljenih [z Uredbo št. 604/2013], sprejme ali ponovno sprejme državljana tretje države, ki je vložil prošnjo za mednarodno zaščito v prvonavedeni državi članici, potem ko mu je drugonavedena država članica priznala subsidiarno zaščito“ (točka 78).

¹¹ Poleg tega zaradi kratkega trajanja njihovega bivanja na Poljskem ne spadajo na področje uporabe Direktive 2003/109/ES.

10. Tožeča stranka je bila rojena 21. decembra 2015 v Nemčiji. Ima rusko državljanstvo tako kot njeni družinski člani. Leta 2016 je vložila prošnjo za mednarodno zaščito. Po navedbah predložitvenega sodišča ni bil v zvezi s to prošnjo začet noben postopek, v katerem bi določili odgovorno državo članico.

11. Z odločbo nemških organov z dne 14. februarja 2019, ki je bila posodobljena 19. marca 2019, je bilo družinskim članom tožeče stranke znova odrejeno, naj zapustijo ozemlje, sicer bo izvršena odstranitev.

12. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, Nemčija) je z odločbo z dne 20. marca 2019 prošnjo tožeče stranke za mednarodno zaščito zavrgel kot nedopustno. Tožeča stranka je zato zoper to odločbo vložila tožbo pri predložitvenem sodišču. Temu se porajajo dvomi o vprašanju, ali je Zvezna republika Nemčija v skladu z Uredbo št. 604/2013 država članica, odgovorna za obravnavanje te prošnje za mednarodno zaščito, in – če ni – ali jo ima vseeno pravico zavreči kot nedopustno na podlagi člena 33(2)(a) Direktive 2013/32.

13. V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Cottbus (upravno sodišče v Cottbusu, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali je ob upoštevanju prizadevanj v okviru prava Unije glede izogibanja sekundarnemu gibanju ter splošnega načela enotnosti družine, ki izhaja iz [Uredbe št. 604/2013], treba člen 20(3) te uredbe uporabiti po analogiji v položaju, v katerem mladoletni otrok in njegovi starši zaprosijo za mednarodno zaščito v isti državi članici, pri čemer pa je bila staršem mednarodna zaščita že priznana v drugi državi članici, otrok pa je bil rojen šele v državi članici, v kateri je zaprosil za mednarodno zaščito?
2. Če je odgovor pritrdilen, ali se prošnja za azil mladoletnega otroka v skladu z [Uredbo št. 604/2013] ne obravnava in se v skladu s členom 26 te uredbe sprejme odločitev o predaji, pri čemer se izhaja iz tega, da je za obravnavanje prošnje mladoletnega otroka za mednarodno zaščito pristojna tista država članica, v kateri je mednarodna zaščita priznana njegovim staršem?
3. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali je člen 20(3) [Uredbe št. 604/2013] po analogiji uporabljen tudi v delu, v katerem je v njegovem drugem stavku določeno, da izvedba lastnega postopka za sprejem ni potrebna v primeru kasneje rojenega otroka, čeprav tedaj obstaja tveganje, da država članica gostiteljica ni seznanjena z možnim položajem sprejema za mladoletnega otroka oziroma da v skladu s svojo upravno prakso zavrača uporabo člena 20(3) [Uredbe št. 604/2013] po analogiji in zato za mladoletnega otroka obstaja tveganje, da bo postal ‚refugee in orbit‘?
4. Ali se lahko, če je treba na vprašanji 2 in 3 odgovoriti nikalno, kar zadeva mladoletnega otroka, ki je v državi članici zaprosil za mednarodno zaščito, sprejme odločitev o nedopustnosti z uporabo člena 33(2)(a) [Direktive 2013/32] po analogiji tudi tedaj, če samemu otroku v drugi državi članici sicer ni priznana mednarodna zaščita, je pa priznana njegovim staršem?“

14. Tožeča stranka, belgijska, nemška, italijanska, nizozemska in poljska vlada ter Komisija so na obravnavi 14. decembra 2021 podale pisna in/ali ustna stališča.

IV. Analiza

A. Uvodne ugotovitve

15. Uvodoma menim, da je treba podati nekaj pripomb glede obsega predloga za sprejetje predhodne odločbe v povezavi z vsebino stališč, ki so jih predložile zainteresirane stranke, in ustnih razprav.

16. Predložitveno sodišče je Sodišču v predhodno odločanje predložilo štiri vprašanja, katerih struktura sledi členu 33(1) Direktive 2013/32. V tem členu se na eni strani razlikuje med primeri, v katerih se prošnja za mednarodno zaščito ne obravnava na podlagi Uredbe št. 604/2013, pri čemer država članica, v kateri je bila prošnja vložena, odgovornost za njeno obravnavanje prenese na državo članico, za katero meni, da je odgovorna, in na drugi strani primeri, v katerih je mogoče tako prošnjo zavreči kot nedopustno.¹²

17. Prvo, drugo in tretje vprašanje za predhodno odločanje se torej nanašajo na to, v kolikšnem obsegu je mogoče odgovornost v zvezi z obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito otroka, rojenega na ozemlju države članice, prenesti na drugo državo članico, ki je pred tem status begunca priznala njegovim družinskim članom. Natančneje, predložitveno sodišče Sodišče sprašuje, ali je mogoče po analogiji uporabiti člen 20(3) Uredbe št. 604/2013 in, če je odgovor pritrdilen, ali je torej mogoče na podlagi člena 26 te uredbe navedenega otroka predati državi članici, v kateri imajo njegovi starši mednarodno zaščito, da bo tam obravnavana njegova prošnja.

18. Če taka uporaba po analogiji ne bi bila mogoča, to sodišče s četrtem vprašanjem Sodišče še sprašuje, ali je mogoče to prošnjo za mednarodno zaščito razglasiti za nedopustno tako, da se po analogiji uporabi člen 33(2)(a) Direktive 2013/32.

19. V prvi fazi bom pojasnil razloge, iz katerih se nobeden od postopkovnih mehanizmov, predlaganih v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ne zdi ustrezen, pri čemer se poleg tega zdi, da ima vsaka od strank težave s sprejemljivo uporabo enega ali drugega od teh mehanizmov po analogiji. Navedena uporaba po analogiji zahteva – če že ne enakost – vsaj podobnost med položajem, v zvezi s katerim obstaja pravna praznina, in položajem, urejenim z izrecnimi predpisi. Vendar se položaja iz člena 20(3) Uredbe št. 604/2013 in člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 zelo jasno razlikujeta od položaja iz postopka v glavni stvari, in sicer z vidika tako njunega besedila kot tudi razloga za njun obstoj.

20. V drugi fazi bom preučil druge postopkovne mehanizme. Na eni strani bom analiziral mehanizem, ki ga je v svojih stališčih predlagala Komisija, to je uporabo merila iz člena 9 Uredbe št. 604/2013, naslovljenega „Družinski člani, ki so upravičenci do mednarodne zaščite“, po analogiji. Stranke so imele v pisnih odgovorih na vprašanja Sodišča in na obravnavi možnost izraziti mnenje o uporabi take določbe. Na drugi strani in ob upoštevanju meja take uporabe po analogiji bom Sodišču predlagal alternativo temu postopkovnemu mehanizmu, katere glavno vodilo bo največja korist otroka.

21. Stranke so se na obravnavi strinjale, da je Sodišče zaproseno, naj poda rešitev za prihodnost, saj v zadevi iz postopka v glavni stvari Zvezna republika Nemčija priznava, da je zaradi izteka rokov, določenih z Uredbo št. 604/2013 za predložitev zahteve za sprejem, postala odgovorna za

¹² Glej v tem smislu sklep z dne 5. aprila 2017, Ahmed (C-36/17, EU:C:2017:273, točka 38).

obravnavanje otrokove prošnje. Ta prihodnost ni tako oddaljena, saj je pri Sodišču vložena zadeva s podobno problematiko, to je zadeva C-153/21, *Ministre de l'immigration et de l'asile*,¹³ odločanje o kateri je bilo 11. novembra 2021 prekinjeno.

B. Preučitev predloga za sprejetje predhodne odločbe

1. *Uporaba člena 20(3) Uredbe št. 604/2013 po analogiji v zvezi z upoštevanjem položaja mladoletnika v okviru postopka določanja odgovorne države članice (prvo, drugo in tretje vprašanje za predhodno odločanje)*

22. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem za predhodno odločanje Sodišče v bistvu sprašuje, ali je mogoče zaradi omejevanja sekundarnega gibanja in ohranjanja temeljne pravice do spoštovanja družinskega življenja, določene s členom 7 Listine, člen 20(3) Uredbe št. 604/2013 uporabiti po analogiji za položaj, v katerem otrok prošnjo za mednarodno zaščito vložil v državi članici, v kateri je bil rojen, medtem ko je bila njegovim družinskim članom mednarodna zaščita priznana v drugi državi članici.

23. Iz razlogov, ki jih bom zdaj pojasnil, bi bilo priznanje take analogije v nasprotju z besedilom in *ratio legis* člena 20(3) Uredbe št. 604/2013.

24. Člen 20 te uredbe opredeljuje pravila, ki se uporabljajo za uvedbo – torej „začetek“, kot je navedeno v njegovem naslovu – postopka določanja države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

25. Zakonodajalec Unije v členu 20(1) in (2) navedene uredbe, na prvem mestu, pojasnjuje, da se postopek določanja odgovorne države članice začne „tako, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito“¹⁴ (odstavek 1), in da se taka prošnja šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga za to predloži prosilec, ali poročilo, ki ga pripravijo pristojni nacionalni organi, prispe do pristojnega organa (odstavek 2).

26. Na drugem mestu, ta zakonodajalec v členu 20(3) iste uredbe določa pogoje, pod katerimi mora pristojni nacionalni organ v okviru tega postopka upoštevati „položaj mladoletnika“. Ta določba določa:

„Za namene te uredbe je položaj mladoletnika, ki spremlja *prosilca* in je v skladu z opredelitvijo družinskega člana, neločljiv od položaja družinskega člana ter je predmet obravnave v državi članici, ki je odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito tega družinskega člana, tudi če mladoletnik ni sam po sebi prosilec, če je to v največjo korist mladoletnika. Enako se obravnavajo otroci, rojeni potem, ko prosilec prispe na ozemlje držav članic, brez potrebe po sprožitvi novega postopka za njihov sprejem.“¹⁵

¹³ V tej zadevi so člani sirske družine zapustili Grčijo, čeprav so bili v tej državi upravičeni do statusa begunca, in odšli v Luksemburg, kjer se je rodil zadnji od sorojencev. Ta otrok je prošnjo za mednarodno zaščito, ki je bila na podlagi člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 zavržena kot nedopustna, vložil v zadnjenavedeni državi članici.

¹⁴ Moj poudarek.

¹⁵ Moj poudarek.

27. Prvič, zakonodajalec Unije obravnava položaj mladoletnika, čigar družinski člani so v eni od držav članic prvič vložili prošnjo za mednarodno zaščito v smislu člena 20(1) in (2) Uredbe št. 604/2013, zato so pristojni nacionalni organi vključeni v postopek določanja države članice, odgovorne za obravnavanje teh prošenj.¹⁶

28. Vendar analogija med položajem mladoletnika, čigar družinski člani so prosilci za mednarodno zaščito, in položajem mladoletnika, čigar družinski člani so do take zaščite že upravičeni, ni mogoča. Pojma „prosilec za mednarodno zaščito“ in „upravičenec do mednarodne zaščite“ sta v členu 2(b), (c) in (f) Uredbe št. 604/2013 opredeljena različno ter se nanašata na ločena pravna statusa, katerih priznanje in vsebina sta urejena s posebnimi določbami. Prav zato zakonodajalec Unije razlikuje med položajem mladoletnika, čigar družinski člani so *upravičeni* do mednarodne zaščite, ki ga obravnava v členu 9 te uredbe, ter položajem mladoletnika, čigar družinski člani so *prosilci* za mednarodno zaščito, ki ga obravnava v členih 10 in 20(3) navedene uredbe. S priznanjem take analogije med položajem, ki ga zakonodajalec obravnava v členu 20(3) iste uredbe, in položajem, ki ga opisuje predložitveno sodišče, bi torej ogrozili razlikovanje, ki ga je izoblikoval zakonodajalec med tema pojmomoma. To bi v bistvu privedlo do izoblikovanja merila odgovornosti, ki se razlikuje od meril, izčrpno naštetih v poglavju III Uredbe št. 604/2013, in bi bilo ločeno od merila, izrecno navedenega v členu 9 te uredbe.

29. Drugič, uporaba takšne analogije bi privedla do zanikanja *ratio legis* člena 20(3) Uredbe št. 604/2013.

30. To izhaja iz pripravljanih dokumentov za Uredbo (ES) št. 343/2003,¹⁷ katere člen 4(2) je bil v bistvu povzet v členu 20(3) Uredbe št. 604/2013. Iz obrazložitvenega memoranduma k predlogu Komisije,¹⁸ ki je privedel do sprejetja Uredbe št. 343/2003, je razvidno, da je namen tega pravila ohranitev enotnosti družinske celice ob hkratni predaji mladoletnika in njegovih družinskih članov državi članici, odgovorni za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito, ki so jih vložili ti družinski člani, ne glede na to, ali je ta mladoletnik formalno prosilec v smislu predpisov države članice, v kateri so bile navedene prošnje vložene. S tem pravilom naj bi preprečili položaje, v katerih bi države članice različno obravnavale določbe v zvezi z določitvijo odgovorne države članice, saj različno urejajo formalnosti, ki jih mora mladoletnik, če spremlja odraslo osebo, izpolniti, da se šteje za prosilca.

31. Razen če bi bilo to v največjo korist otroka, želi torej zakonodajalec Unije povleči vzporednico med položajem tega otroka in položajem njegovih družinskih članov, saj meni, da sta ta položaja v fazi določanja odgovorne države članice „neločljiva“, njuni prošnji pa sta časovno in krajevno povezani.

32. Vendar se položaj, kakršen je obravnavani, temeljno razlikuje od položaja, ki ga zakonodajalec Unije obravnava v členu 20(3) Uredbe št. 604/2013. V nasprotju s primerom iz tega člena je mladoletnik namreč formalno in osebno vložil prošnjo za mednarodno zaščito, zato ga je treba šteti za prosilca. Ker poleg tega njegovi družinski člani niso vložili prošenj za mednarodno zaščito, pristojni nacionalni organ nima razloga za to, da bi začel postopek določanja države članice, odgovorne za obravnavanje teh prošenj. Prošnja za mednarodno zaščito, ki jo je vložil

¹⁶ V zvezi s tem podobno kot Komisija ugotavljam, da se okoliščina, da so družinski člani tožeče stranke vložili prošnje za mednarodno zaščito v Nemčiji, ne zdi pomembna. Te prošnje so bile namreč razglašene za nedopustne v skladu s členom 33(2)(a) Direktive 2013/32.

¹⁷ Uredba Sveta z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 109).

¹⁸ Glej v tem smislu obrazložitveni memorandum Komisije v zvezi z njenim predlogom uredbe Sveta o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države (COM(2001) 447 final).

otrok, in posledični postopek določanja odgovorne države članice sta torej zaradi datuma in kraja otrokovega rojstva časovno in krajevno ločena od prošelj za mednarodno zaščito, ki so jih pred tem vložili njegovi družinski člani v drugi državi članici.¹⁹ S tega vidika je mogoče položaj navedenega otroka *de facto* ločiti od položaja njegovih družinskih članov.

33. Tretjič, menim, da uporabe člena 20(3) Uredbe št. 604/2013 po analogiji ni mogoče utemeljiti s ciljem boja proti „sekundarnemu gibanju“, za uresničitev katerega si prizadeva pravo Unije. Kot je namreč navedlo Sodišče, je namen določb te uredbe preprečiti *premike prosilcev za mednarodno zaščito*. Cilj je torej preprečiti, da bi prosilci, potem ko so v prvi državi članici že vložil prošnjo za mednarodno zaščito, to državo zapustili, preden je o tej prošnji odločeno, in odšli v drugo državo članico, v kateri bi vložili novo prošnjo.

34. Vendar v položaju iz postopka v glavni stvari družinski člani tožeče stranke niso vložili hkratnih prošelj za mednarodno zaščito v več državah članicah, saj so v eni od teh držav že upravičeni do statusa begunca.²⁰ Ta položaj prej pomeni kršitev določb člena 33 Direktive 2011/95, ki prosto gibanje upravičencev do mednarodne zaščite omejuje na ozemlje države članice, ki je to zaščito priznala, saj so družinski člani odpotovali in se nastanili v drugi državi članici, v obravnavanem primeru v Nemčiji, ne da bi jim bilo za to izdano dovoljenje za prebivanje.

35. Glede na vse navedeno torej menim, da člena 20(3) Uredbe št. 604/2013 ni mogoče po analogiji uporabiti za primer, kakršnega obravnava predložitveno sodišče, saj med položajema obstajajo bistvene razlike.

36. Torej Sodišču predlagam, naj odloči, da člena 20(3) Uredbe št. 604/2013 ni mogoče uporabiti po analogiji za položaj, v katerem je otrok vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, na ozemlju katere je bil rojen in v kateri prebiva s svojimi družinskimi člani, medtem ko je bila tem mednarodna zaščita priznana v drugi državi članici.

37. Ob upoštevanju odgovora, ki ga predlagam na prvo vprašanje, na drugo in tretje vprašanje za predhodno odločanje ni treba odgovoriti.

2. Uporaba razloga za nedopustnost prošnje iz člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 po analogiji (četrto vprašanje za predhodno odločanje)

38. Predložitveno sodišče s četrtem vprašanjem za predhodno odločanje Sodišče v bistvu sprašuje, ali lahko država članica na podlagi uporabe člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 po analogiji šteje prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je vložil otrok, za nedopustno, ker je njegovim družinskim članom to zaščito priznala druga država članica.

39. Iz razlogov, ki jih bom zdaj navedel, menim, da Sodišče ne more po analogiji uporabiti niti te določbe.

¹⁹ V obravnavani zadevi so družinski člani tožeče stranke sicer prošnjo za mednarodno zaščito vložili leta 2012 na Poljskem, vendar je otrok zadevno prošnjo vložil leta 2016 v Nemčiji.

²⁰ Glej v tem smislu sodbo z dne 10. decembra 2020, Minister for Justice and Equality (Prošnja za mednarodno zaščito na Irskem) (C-616/19, EU:C:2020:1010, točki 51 in 52 ter navedena sodna praksa). To je tudi cilj Direktive 2013/32, kot je razvidno iz njene uvodne izjave 13, v kateri je navedeno, da bi moralo „[p]ribliževanje postopkovnih pravil za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite [...] pripomoči k omejevanju sekundarnega gibanja prosilcev za mednarodno zaščito med državami članicami v primerih, kadar takšno gibanje povzročajo razlike med pravnimi okviri, in vzpostavi enake pogoje za uporabo Direktive 2011/95/EU v državah članicah“, ter Direktive 2013/33 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito (UL 2013, L 180, str. 96) v skladu z njeno uvodno izjavo 12.

40. Prvič, iz člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 je razvidno, da lahko države članice prošnjo za mednarodno zaščito štejejo za nedopustno, če „je druga država članica priznala mednarodno zaščito“. Obseg tega pravila je v uvodni izjavi 43 te direktive pojasnjen tako:

„(43) Države članice bi morale preučiti vsebinsko utemeljenost vseh prošenj, tj. oceniti, ali zadevni prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo 2011/95/EU [...]. Predvsem pa države članice ne bi smele biti zavezane, da preučijo vsebinsko utemeljenost prošnje za mednarodno zaščito, kadar je pred tem prva država azila prosilcu že dodelila status begunca [...].“²¹

41. Iz tega besedila je nedvoumno razvidno, da se določbe člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 uporabljajo za položaj, v katerem je prosilec za mednarodno zaščito že upravičen do take zaščite v drugi državi članici. Ob predpostavki, da je prosilec za mednarodno zaščito in upravičenec do nje ista oseba, je ta člen je v okviru skupnega evropskega azilnega sistema izraz načela vzajemnega zaupanja.²² Očitno je, da takega primera ni mogoče izenačiti s položajem, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v katerem sta prosilec za mednarodno zaščito in upravičenec do nje različni osebi.

42. Drugič, v členu 33(2) Direktive 2013/32 so naštetih razlogi za nedopustnost prošnje za mednarodno zaščito. Sodišče je že večkrat odločilo, da je treba tako glede na besedilo tega člena in uporabo izraza „le“ pred naštevanjem teh razlogov kot tudi glede na njegov namen šteti ta seznam za izčrpen, saj je namen navedenega člena prav „omiliti obveznost države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, z opredelitvijo primerov, v katerih se taka prošnja šteje za nedopustno“.²³ V teh okoliščinah člena 33(2) Direktive 2013/32 ni mogoče po analogiji uporabiti za položaj, v katerem ni ničesar primerljivega, saj bi to pomenilo, da se doda razlog za nedopustnost, ki ni eden od razlogov, ki jih je zakonodajalec Unije izrecno navedel v tem členu, kar bi bilo v nasprotju z njegovo izrecno izraženo voljo.

43. Poleg tega bi s tem otroka, kot je tožeča stranka, prikrajšali za učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite, kar bi bilo očitno v nasprotju z njegovimi temeljnimi pravicami ter zlasti členoma 18 in 24(2) Listine,²⁴ na katerih temelji Direktiva 2013/32. Pravica do azila je individualna pravica. Če pristojni nacionalni organi prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je vložil ta otrok, razglasijo za nedopustno z obrazložitvijo, da je bila njegovim družinskim članom priznana mednarodna zaščita v drugi državi članici, nastane tveganje, da prošnja, ki jo je vložil navedeni otrok, ne bo nikoli preučena. Odločitev o nedopustnosti ima hude posledice, katerih obseg je treba strogo omejiti. Naj tako opozorim, da so nemški organi v zadevi Bundesrepublik Deutschland (C-504/21), ki jo Sodišče še obravnava, zavrnilo zahtevo za sprejem družinskih članov upravičenca do mednarodne zaščite, ki so jo vložili grški organi na podlagi členov 9 in 17(2) Uredbe št. 604/2013, z obrazložitvijo, da so bile njihove prošnje za mednarodno zaščito razglašene za nedopustne na podlagi člena 33(2) Direktive 2013/32.

²¹ Moj poudarek. Glej tudi sodbo z dne 22. februarja 2022, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Enotnost družine – Že priznana zaščita) (C-483/20, EU:C:2022:103), v kateri je Sodišče razsodilo, da „je iz samega besedila člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 razvidno, da države članice niso dolžne preveriti, ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo 2011/95, kadar je taka zaščita že zagotovljena v drugi državi članici“ (točka 24).

²² Glej v zvezi s tem sodbo z dne 22. februarja 2022, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Enotnost družine – Že priznana zaščita) (C-483/20, EU:C:2022:103, točki 29 in 37 ter navedena sodna praksa).

²³ Glej v tem smislu sodbi z dne 19. marca 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tomba)* (C-564/18, EU:C:2020:218, točki 29 in 30 ter navedena sodna praksa), in z dne 14. maja 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU in C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, točki 149 in 182 ter navedena sodna praksa).

²⁴ Člen 24(2) Listine določa, da se morajo „[p]ri vseh ukrepih javnih organov ali zasebnih ustanov, ki se nanašajo na otroke, [...] upoštevati predvsem koristi otroka“.

44. Tretjič, ne morem se strinjati z navedbo ene od strank na obravnavi, to je, da bi bil lahko otrok v primeru nedopustnosti svoje prošnje in predaje državi gostiteljici kljub vsemu upravičen do ekonomskih in socialnih ugodnosti iz členov od 23 do 35 Direktive 2011/95 kot družinski član upravičencev do mednarodne zaščite.

45. Po eni strani upravičenost do teh pravic in ugodnosti ni enakovredna priznanju statusa begunca ali statusa subsidiarne zaščite, do katerega je upravičena vsaka oseba, ki individualno izpolni pogoje za priznanje, navedene v poglavjih II in III Direktive 2011/95, zlasti ker se v državi izvora sooča ali bi se lahko soočila z grožnjami pregona ali utemeljenim tveganjem, da utрпи resno škodo. Prav to je razlog, iz katerega je zakonodajalec Unije v členu 23(2) te direktive priznanje navedenih pravic in ugodnosti izrecno pridržal samo za družinske člane, ki sami ne izpolnjujejo pogojev, potrebnih za upravičenost do mednarodne zaščite.²⁵ Razumno pa je predpostaviti, da bi bil v zadevi iz postopka v glavni stvari otrok po zgledu zaščite, priznane njegovim družinskim članom, do te zaščite lahko upravičen.²⁶ Torej ni nobenega razloga za to, da bi se ta otrok, če bi bil predan državi gostiteljici, zadovoljil zgolj z ugodnostmi iz členov od 24 do 35 navedene direktive.

46. Po drugi strani, kot je Sodišče razsodilo v sodbi z dne 9. novembra 2021, Bundesrepublik Deutschland (Ohranjanje enotnosti družine)²⁷, „iz povezanih določb člena 2(j) Direktive 2011/95, v katerem je za potrebe te direktive opredeljen pojem ‚družinski člani‘, in člena 23(2) te direktive izhaja, da se obveznost držav članic, da določijo dostop do teh ugodnosti, ne razširja na otroke upravičenca do mednarodne zaščite, ki so rojeni v državi članici gostiteljici v družino, ki je bila v njej ustvarjena“²⁸. V položaju, kakršen je ta iz obravnavane zadeve, ko otrok ni zajet s pojmom „družinski član“ v smislu člena 2(j) te direktive, torej ne obstaja nobena obveznost za državo gostiteljico, da mu prizna pravice in ugodnosti iz členov od 24 do 35 navedene direktive.

47. Ob upoštevanju teh elementov torej menim, da država članica prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil otrok, ne more na podlagi uporabe člena 33(2)(a) Direktive 2013/32 po analogiji šteti za nedopustno, ker je njegovim družinskim članom mednarodno zaščito priznala druga država članica.

C. Preučitev drugih mogočih postopkovnih mehanizmov

48. Da bi predložitvenemu sodišču zagotovili koristen odgovor, Sodišču predlagam, naj preuči še druge postopkovne mehanizme: prvič, mehanizem, ki ga je v svojih stališčih predlagala Komisija, to je uporabo člena 9 Uredbe št. 604/2013 po analogiji, in nato, drugič, mehanizem, za katerega menim, da je najpreprostejši in se z njim najbolje upoštevajo koristi otroka ter temelji na uporabi splošnih načel, na katera se opira ta uredba, torej člen 3(2) in člen 6(1) te uredbe.

²⁵ Glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2021, Bundesrepublik Deutschland (Ohranjanje enotnosti družine) (C-91/20, EU:C:2021:898, točka 51).

²⁶ Pri tem bi lahko šlo za primarno ali izvedeno priznanje na podlagi načel, ki jih je Sodišče določilo v sodbi z dne 4. oktobra 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, točka 72), in potrdilo v sodbi z dne 9. novembra 2021, Bundesrepublik Deutschland (Ohranjanje enotnosti družine) (C-91/20, EU:C:2021:898, točka 41).

²⁷ C-91/20, EU:C:2021:898.

²⁸ Točka 37 te sodbe.

1. Uporaba merila odgovornosti iz člena 9 Uredbe št. 604/2013 po analogiji

49. Člen 9 Uredbe št. 604/2013 določa merilo za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, kot je razvidno iz poglavja III, v katero je umeščen. To merilo je naslovljeno „Družinski člani, ki so upravičenci do mednarodne zaščite“. Temelji na družinskih vidikih, ki so zajeti tudi v merilih iz člena 8 („Mladoletniki“), člena 10 („Družinski člani, ki so prosilci za mednarodno zaščito“), člena 11 („Družinski postopek“) in člena 17(2) („Diskrecijske klavzule“) te uredbe.

50. Člen 9 navedene uredbe določa, da če je država članica dovolila prebivanje družinskemu članu prosilca kot upravičencu do mednarodne zaščite, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za zaščito drugih družinskih članov, če zadevne osebe pisno izrazijo to željo.²⁹

51. Iz preučitve pripravljanih dokumentov za Uredbo št. 343/2003 je razvidno, da je s tem merilom zastavljenih več ciljev. Na eni strani bi želeli z njim zagotoviti združitev družine tako, da se prosilec združi s svojimi družinskimi člani v državi članici, v kateri je bilo tem dovoljeno prebivati kot upravičencem do mednarodne zaščite. Na drugi strani je njegov namen zagotoviti hitrost postopka obravnavanja prošnje, saj je država članica, v kateri je vsaj eden od družinskih članov že pridobil status begunca in mu je bilo tam dovoljeno prebivati, v najboljšem položaju za presojo utemeljenosti strahu glede preganjanja prosilca v njegovi državi izvora.

52. Za uporabo merila iz člena 9 Uredbe št. 604/2013 mora biti izpolnjenih več pogojev. Prvič, ta država članica je odgovorna za obravnavanje prošnje za zaščito samo ob izpolnitvi predpogoja, da je bilo vsaj enemu od družinskih članov prosilca *dovoljeno*, da kot upravičenec do mednarodne zaščite *prebiva* na ozemlju države, za katero se šteje, da je odgovorna za obravnavanje prošnje za zaščito. Drugič, navedena država članica je za obravnavanje prošnje za zaščito odgovorna le, če prosilec in njegov družinski član, ki mu je bilo dovoljeno prebivanje na ozemlju iste države članice, izrazita pisno *privolitev* v združitve.

53. V skladu s členom 1(1)(a) Uredbe (ES) št. 1560/2003³⁰ mora torej zahteva za sprejem, naslovljena na zaproseno državo na podlagi merila glede odgovornosti iz člena 9 Uredbe št. 604/2013, vsebovati ne samo pisno potrditev „zakonitega bivanja“ družinskih članov na ozemlju te države, dovoljenja za prebivanje, ki so jim bila izdana, in izvleček registrov, ampak tudi dokazila, če obstajajo, da so osebe v sorodu, in potrditev privolitve zadevnih oseb.

54. Menim, da navedena pogoja nasprotujeta temu, da bi člen 9 Uredbe št. 604/2013 po analogiji uporabili za položaj, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari.

55. Kar zadeva pogoj, v skladu s katerim mora biti družinskemu članu „dovoljeno prebivanje“ na ozemlju zaprosene države „kot upravičencu do mednarodne zaščite“, ugotavljam, da se ta razlikuje od pogoja iz člena 8(1) in (2) te uredbe, v skladu s katerim mora biti ta družinski član „zakonito prisoten“ na tem ozemlju.³¹ Vendar menim, da ob upoštevanju cilja, ki si ga je zastavil zakonodajalec Unije, to je združitve družine, ta pogoj pomeni, da navedeni družinski član prosilca na navedenem ozemlju nima samo dovoljenja za prebivanje, ki ga pridobi zaradi svojega

²⁹ Zakonodajalec Unije pojasnjuje, da se ta določba uporablja za družino ne glede na to, ali je bila že prej oblikovana v državi izvora, zato se razlikuje od opredelitve „družinskega člana“ iz člena 2(g) iste uredbe.

³⁰ Uredba Komisije z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) No 343/2003 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 200), kakor je bila nazadnje spremenjena z Izvedbeno uredbo (EU) št. 118/2014 (UL 2014, L 39, str. 1). Ta uredba je bila sprejeta na podlagi člena 17(3) Uredbe št. 343/2003, ki je postal člen 21(3) Uredbe št. 604/2013.

³¹ Ta razlika v besedilu je skupna vsem jezikovnim različicam.

statusa upravičenca do mednarodne zaščite,³² ampak na istem ozemlju tudi dejansko prebiva. Ni namreč mogoče organizirati združitve prosilca z enim od družinskih članov – še zlasti, če je ta prosilec otrok – če ta član dejansko ne prebiva na ozemlju zaprosene države ali če mu prebivanje tam ni bilo dovoljeno bodisi zaradi nevarnosti, ki jo predstavlja za nacionalno varnost ali javni red, bodisi zaradi preklica ali izteka njegovega dovoljenja za prebivanje.³³ Ob takih predpostavkah bi bila združitev družine preprečena, postopek sprejema in predaje navedenega prosilca pa bi lahko privedel do sprožitve novega postopka določanja države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje.

56. Naj poleg tega poudarim, da izpolnitev tega pogoja v položaju, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v katerem družinski člani ne prebivajo več v državi gostiteljici in nasprotujejo vrnitvi v to državo, pomeni, da država prosilka začne predhodne postopke za predložitev zahteve za sprejem in da se zlasti prepriča o veljavnosti dovoljenja teh družinskih članov za prebivanje v državi gostiteljici³⁴ ter da izvrši njihovo odstranitev v to državo. Vendar je narava teh postopkov takšna, da ti zahtevajo roke, ki so po mojem mnenju precej daljši od tistih, določenih s členom 21(1) Uredbe št. 604/2013 za predložitev zahteve za sprejem.

57. V skladu s to določbo mora država članica, v kateri je bila prošnja vložena, zahtevo za sprejem prosilca podati „čim hitreje, v vsakem primeru pa tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja vložena“.³⁵ Vendar bi v položaju, v katerem družinski člani nasprotujejo vrnitvi na ozemlje države gostiteljice, predložitev te zahteve za sprejem in s tem povezanih dokazov nujno pomenila, da se v zvezi s to družino predhodno izvede postopek vrnitve v skladu z Direktivo 2008/115, morda celo prisilno. Menim, da je izpeljava takega postopka – v katerem je treba upoštevati pravice zadevnih oseb – težko izvedljiva v rokih, določenih z Uredbo št. 604/2013, in sicer ne glede na skrbnost, ki jo izkažejo pristojni nacionalni organi. Ob upoštevanju rokov, povezanih z vložitvijo pravnega sredstva zoper odločbo o vrnitvi pri sodišču, in nepredvidljivosti, do katerih lahko pride pri izvršitvi take odločbe, bi morala država prosilka, v kateri je otrok vložil prošnjo za mednarodno zaščito, počakati do dokončne odločitve o tem pravnem sredstvu, ki je bilo (morda) vloženo zoper odločbe o odstranitvi, sprejete v zvezi z njegovimi družinskimi člani, in šele nato predložiti zahtevo za sprejem otroka v zaproseno državo. Iz tega bi izhajal ne samo položaj pravne negotovosti, ampak tudi neizogiben rok latence, v katerem bi bila usoda prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil ta otrok, neopredeljena.

58. Taka rešitev bi bila v nasprotju z največjo koristjo otroka, v skladu s katero je treba razlagati in uporabljati vse postopke, določene z Uredbo št. 604/2013.³⁶ V uvodni izjavi 13 te uredbe je izrecno poudarjeno, da bi morala biti „[v] skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989 in [Listino], [...] največja korist otroka primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe“.

59. Poleg tega taka rešitev ne bi omogočila hitre določitve odgovorne države članice, s čimer bi tvegali, da se ne zagotovi niti učinkovit dostop do postopka za priznanje mednarodne zaščite niti hitra obravnava prošenj za to zaščito, kar bi bilo v nasprotju s cilji Uredbe št. 604/2013, kot so navedeni v njeni uvodni izjavi 5.

³² Glej člen 24 Direktive 2011/95.

³³ Glej člen 21(3) in člen 24(1) Direktive 2011/95.

³⁴ V skladu s členom 24 Direktive 2011/95 dovoljenje za prebivanje, ki se izda upravičencem do statusa begunca, velja vsaj tri leta in se lahko podaljša, dovoljenje za prebivanje, ki se izda upravičencem do statusa subsidiarne zaščite pa velja vsaj eno leto in se lahko podaljša za vsaj dve leti. V obravnavani zadevi se je po podatkih, ki jih je predložila Poljska, veljavnost dovoljenj za prebivanje družinskih članov tožeče stranke iztekla 4. maja 2015.

³⁵ V nasprotnem primeru je v skladu s členom 21(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 604/2013 za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

³⁶ Glej člen 6(1) te uredbe.

60. Dalje, kar zadeva pogoj v zvezi s pisno privolitvijo zadevnih oseb, je z njim napoteno na jasen pozitivni akt prosilca in njegovih družinskih članov, s katerim izrazijo voljo za združitev. Namen tega pogoja je preprečiti položaje, v katerih se zadevne osebe ne želijo združiti iz sebi lastnih razlogov. Ta pogoj je naveden tudi v členu 10, členu 16(1) in členu 17(2) Uredbe št. 604/2013. Očitno je, da ni bilo predvideno, da bi se ta pogoj uporabljal za položaj, kakršen je ta, ki ga opisuje predložitveno sodišče, v katerem so prosilec in njegovi družinski člani združeni in živijo skupaj pod isto streho v isti državi članici. Še enkrat, ta pogoj bi bil smiseln samo, če bi bila izvršena odstranitev družinskih članov v državo, ki je priznala mednarodno zaščito. Vendar bi bil v takem primeru ta pogoj uporabljen za namen, ki bi se razlikoval od namena, ki ga je določil zakonodajalec Unije, saj ne bi bil namenjen zagotavljanju združitve družinskih članov, razpršenih po ozemlju Unije, ampak prej ohranitvi družinske skupnosti.

61. Čeprav so nekatere stranke med postopkom predlagale, naj se ta pogoj ne uporabi, se mi taka rešitev ne zdi zaželena, saj je zahteva po pisnem privoljenju pogoj, ki ga je zakonodajalec Unije izrecno določil v členu 9 Uredbe št. 604/2013.

62. Dejansko menim, da je treba zaradi velikega števila sporov v zvezi z uporabo te uredbe za položaje, v katerih so v igri koristi otroka, njene določbe razlagati zelo pazljivo. Uredba št. 604/2013 je večinoma postopkovni instrument, dan na voljo državam članicam, da lahko na podlagi izčrpno navedenih meril in ob upoštevanju temeljnih pravic zadevnih oseb določijo, katera od njih je odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

63. Vendar menim, da merila iz člena 9 Uredbe št. 604/2013 – po zgledu drugih meril, navedenih v poglavju III te uredbe – ni mogoče uporabiti za položaj, kakršen je obravnavani, v katerem družinski člani prosilca, ki so upravičeni do mednarodne zaščite, ne prebivajo več na ozemlju države, ki je to zaščito priznala, in vrnitvi vanjo nasprotujejo.

64. Torej bom Sodišču predlagal, naj se odloči za drugačen pristop, ki bo temeljil na splošnih načelih, na katera se opira Uredba št. 604/2013, še zlasti na največji koristi otroka.

2. Izvajanje zaščitnih ukrepov za mladoletnike iz člena 6(1) Uredbe št. 604/2013

65. Najprej je treba poudariti, da je v skladu s členom 3(2) Uredbe št. 604/2013, „[k]adar na osnovi meril iz [poglavja III] te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, [...] za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena“. V položaju, kakršen je ta iz obravnavane zadeve, ni mogoče uporabiti nobenega od meril iz poglavja III te uredbe, zato je prav prva država članica, pri kateri je otrok vložil prošnjo, odgovorna za njeno obravnavanje. V skladu z uvodno izjavo 5 navedene uredbe je tako mogoče temu otroku zagotoviti učinkovit dostop do postopkov priznanja mednarodne zaščite, ne da bi bil ogrožen cilj hitre obravnave njegove prošnje.

66. Uporaba tega načela tukaj omogoča, da se upoštevajo predvsem koristi otroka, kot to zahteva člen 24(2) Listine,³⁷ saj je ta država članica hkrati tudi država, na ozemlju katere je bil navedeni otrok rojen in kjer prebiva skupaj s svojimi družinskimi člani.

³⁷ Ta člen določa, da se morajo pri vseh ukrepih javnih organov ali zasebnih ustanov, ki se nanašajo na otroke, upoštevati predvsem koristi otroka. Glej tudi sodbo z dne 9. novembra 2021, Bundesrepublik Deutschland (Ohranjanje enotnosti družine) (C-91/20, EU:C:2021:898, točka 55 in navedena sodna praksa).

67. V skladu s členom 6(1) Uredbe št. 604/2013 je „[p]ri izvajanju vseh postopkov iz te uredbe [...] primarna skrb držav članic največja korist otroka“. V tem okviru zakonodajalec Unije v skladu s členom 6(3) te uredbe zahteva, da države članice pri ocenjevanju največjih koristi otroka sodelujejo med sabo in upoštevajo „zlasti“ možnosti ponovne združitve družine, dobro počutje in družbeni razvoj mladoletnika, vprašanja varnosti in varovanja, zlasti v primerih, ko obstaja nevarnost, da mladoletnik postane žrtev trgovine z ljudmi, ter, nazadnje, mnenje mladoletnika v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo, vključno z njegovo preteklostjo.³⁸

68. Torej največja korist otroka zahteva določitev države članice, ki je v najboljšem položaju za odločanje o prošnji za mednarodno zaščito, in sicer ob upoštevanju vseh dejanskih okoliščin posameznega primera.³⁹ Fizična navzočnost tega otroka na ozemlju države članice, v kateri je bil rojen in kjer je vložil prošnjo, trajanje njegovega prebivanja skupaj z družino na ozemlju te države, zakonitost prebivanja, razmere, v katerih prebiva, in razlogi za to prebivanje so dejavniki, ki jih morajo pristojni nacionalni organi upoštevati pri ocenjevanju interesa otroka.

69. V tem okviru menim, da je treba upoštevati razloge, s katerimi je bil utemeljen odhod družinskih članov iz države gostiteljice. Drži sicer, da se zadeva, predložena Sodišču, razlikuje od položajev, ki jih je obravnavalo v sodbi z dne 19. marca 2019, Ibrahim in drugi,⁴⁰ v katerih je obstajala resna nevarnost, da bi bil prosilec za mednarodno zaščito v članici gostiteljici obravnavan v nasprotju s temeljnimi pravicami zaradi bodisi sistemskih bodisi splošnih pomanjkljivosti bodisi pomanjkljivosti, ki se nanašajo na nekatere skupine oseb. Vendar bi neupoštevanje razlogov, iz katerih so družinski člani zapustili državo gostiteljico, pomenilo spregled jamstev, ki jih zakonodajalec Unije zagotavlja mladoletnikom, in določb, izrecno namenjenih oceni največje koristi otroka. Ta zakonodajalec z zahtevo iz člena 6(3) Uredbe št. 604/2013, to je, da države članice „tesno sodelujejo“ ter upoštevajo dobro počutje in družbeni razvoj otroka, od pristojnih nacionalnih organov zahteva, da pretehtajo vse dejanske elemente v zvezi z življenjskimi razmerami otroka v zadevnih državah članicah.

70. V zvezi s tem menim, da iz odločitve staršev, da zapustijo državo gostiteljico, še ni mogoče izpeljati, da so to storili zgolj zaradi izogibanja pravilom skupnega evropskega azilnega sistema ali zlorabe teh pravil. Sprejetje odločitve o odhodu iz te države, v kateri so vsi družinski člani, vključno z majhnimi otroki, upravičeni do mednarodne zaščite, in to po tem, ko so morali zapustiti državo izvora, s čimer tvegajo, da bodo ob varnost in prednosti, ki jih ta status podeljuje celotni družini, je izraz bodisi lahkomiselnosti bodisi zrelo pretehtane potrebe in odločitve, ki jo starši sprejmejo ob upoštevanju največje koristi otrok. Tako se zdi, da so družinski člani tožeče stranke iz Poljske v Nemčijo odšli zaradi ustrahovanj, katerih tarča so bili v državi gostiteljici zaradi svojega porekla. V zadevi *Ministre de l'immigration et de l'asile (C-153/21)*, katere obravnava je trenutno prekinjena, so se starši prav tako odločili zapustiti Grčijo zlasti zaradi življenjskih razmer ter razmer sprejema in obravnave svojih otrok, za katere so menili, da so vredne obžalovanja. Torej menim, da teh premikov še ni mogoče poenostaviti ali povzeti kot „turizem“ staršev – če si izposodim izraz, uporabljen v nekaterih listinah iz postopkov.

³⁸ Glej tudi uvodno izjavo 13 Uredbe št. 604/2013.

³⁹ Glej v tem okviru sodbo z dne 8. junija 2017, OL (C-111/17 PPU, EU:C:2017:436, točka 42 in naslednje ter navedena sodna praksa), o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 243).

⁴⁰ C-297/17, C-318/17, C-319/17 in C-438/17, EU:C:2019:219.

71. V okoliščinah, kakršne so te iz obravnavane zadeve, v kateri je otrok prošnjo za mednarodno zaščito vložil v državi članici, na ozemlju katere je bil rojen in v kateri ima na datum vložitve te prošnje skupaj s svojimi družinskimi člani običajno prebivališče – kar morajo preveriti pristojni nacionalni organi – menim, da korist tega otroka narekuje, da je za obravnavanje njegove prošnje odgovorna ta država. Kakršna koli rešitev, ki bi vključevala odstranitev tega otroka in njegovih družinskih članov iz družbenega okolja, v katero so se vključili, ker naj bi bili upravičeni do mednarodne zaščite v drugi državi članici, bi bila v popolnem nasprotju s koristjo otroka.

72. Menim, da je to merilo najpreprostejše in se z njim najbolje spoštuje interes otroka, saj zagotavlja učinkovitost pravic, ki jih ima otrok na podlagi člena 18 Listine, tako da sta mu zagotovljena učinkovit dostop do postopka obravnavanja njegove prošnje in njena hitra obravnava.

73. Vendar se zavedam, da bi moralo to merilo vključevati tudi prenos odgovornosti za mednarodno zaščito, priznano otrokovim družinskim članom, da bi tako zagotovili učinkovitost pravice do azila, do katere so ti upravičeni v skladu z istim členom.

74. Učinkovitost te pravice pomeni, da se ne samo otroku zagotovi dostop do postopka obravnavanja njegove prošnje za mednarodno zaščito, ampak tudi njegovim družinskim članom uživanje pravic, ki jim jih podeljuje njihov status begunca, dokler ta ni preklican ali se ne izteče. Vendar v trenutnih razmerah država, ki je to zaščito priznala, stvarno ne more izpolniti obveznosti, ki so ji naložene, saj so družinski člani zapustili njeno ozemlje, ne da bi jim bilo v zvezi s tem izdano dovoljenje. Prav tako Zvezna republika Nemčija s pravnega vidika ne more s svojo zaščito nadomestiti zaščite države izvora, saj so družinski člani na njenem ozemlju poleg tega v nezakonitem položaju.

75. Dalje, družinski člani iz istih razlogov, kot so bili navedeni v točkah od 44 do 46 teh sklepnih predlogov, niso upravičeni do ekonomskih in socialnih pravic ter ugodnosti iz členov od 23 do 35 Direktive 2011/95, saj sami izpolnjujejo merila za priznanje mednarodne zaščite, o čemer priča status begunca, ki ga že imajo.

76. V teh okoliščinah bi bilo torej treba v skladu z Evropskim sporazumom o prenosu odgovornosti za begunce izvesti prenos odgovornosti za mednarodno zaščito, priznano otrokovim družinskim članom. Čeprav se v obravnavani zadevi zdi, da poljski organi soglašajo s tem prenosom v skladu s členom 4(1) tega sporazuma, se ne zdi, da bi nemški organi v zvezi s tem sprejeli kakršen koli nadaljnji ukrep.⁴¹ Vendar opozarjam, da se v skladu s členom 2 navedenega sporazuma šteje, da se je prenos odgovornosti za begunce zgodil po izteku dveh let dejanskega in neprekinjenega prebivanja v drugi državi s soglasjem njenih organov ali prej, če je druga država beguncu dovolila prebivanje na svojem ozemlju bodisi stalno bodisi za trajanje, daljše od veljavnosti potovalnega dovoljenja.

77. Ob upoštevanju vsega navedenega zato Sodišču predlagam, naj odloči, da je treba v položaju, v katerem je v državi članici vložena prošnja za mednarodno zaščito otroka, čigar družinski člani so upravičeni do statusa begunca v drugi državi članici, člen 3(2) in člen 6(1) Uredbe št. 604/2013 razlagati tako, da največja korist otroka narekuje, da je država članica, v kateri je bila prošnja vložena, odgovorna za njeno obravnavanje, če je bil ta otrok v njej rojen in ima skupaj s svojimi družinskimi člani na datum vložitve prošnje običajno prebivališče na ozemlju te države.

⁴¹ Zvezna republika Nemčija in Republika Poljska sta ratificirali ta sporazum.

V. Predlog

78. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Verwaltungsgericht Cottbus (upravno sodišče v Cottbusu, Nemčija), odgovori:

1. Člen 20(3) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložil državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, je treba razlagati tako, da ga ni mogoče uporabiti po analogiji za položaj, v katerem je otrok vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, na ozemlju katere je bil rojen in v kateri prebiva s svojimi družinskimi člani, medtem ko je bila tem mednarodna zaščita priznana v drugi državi članici.
2. Država članica prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložil otrok, ne more na podlagi uporabe člena 33(2)(a) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite po analogiji šteti za nedopustno, ker je njegovim družinskim članom mednarodno zaščito priznala druga država članica.
3. V položaju, v katerem je v državi članici vložena prošnja za mednarodno zaščito otroka, čigar družinski člani so upravičeni do statusa begunca v drugi državi članici, je treba člen 3(2) in člen 6(1) Uredbe št. 604/2013 razlagati tako, da največja korist otroka narekuje, da je država članica, v kateri je bila prošnja vložena, odgovorna za njeno obravnavanje, če je bil ta otrok v njej rojen in ima skupaj s svojimi družinskimi člani na datum vložitve prošnje običajno prebivališče na ozemlju te države.